

LAURA KNEIDL
BIANCA IOSIVONI

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

NOČNÍ PŘÍSAHA

ROMÁN

PŮLNOČNÍ KRONIKY
NOČNÍ PŘÍSAHA

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2024

Cover © Sandra Taufer, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4947-8 (pdf)

LAURA KNEIDL
BIANCA IOSIVONI

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

NOČNÍ PŘÍSAHA

přeložila Hana Chyzy

Pro naše báječné čtenáře a čtenářky.

*Děkujeme, že jste nás doprovázeli
na této neuvěřitelné cestě.*

Playlist

Korn – *You'll Never Find Me*
Falling in Reverse – *I'm Not A Vampire*
We Are The Fallen – *Bury Me Alive*
Highly Suspect – *Lydia*
The Prodigy – *Run With The Wolves*
COUNTERFREIT. – *As yet Untitled*
Sam Tinnesz feat. Zayde Wolf – *Man or a Monster*
Bring Me The Horizon – *True Friends*
Royal Deluxe – *I'm a Wanted Man*
The Prodigy – *Firestarter*
Rage Against The Machine – *How I Could Just Kill a Man*
Mischa »Book« Chillak feat. Esthero – *Ready Or Not*
The Bridge City Sinners – *Witches' Wrath*
Johnny Cash – *The Man Comes Around*
Valerie Broussard – *Trouble*
Welshly Arms – *Legendary*
The Dead Weather – *Treat Me Like Your Mother*
Coldplay – *Fix You*
Spiritbox – *The Summit*
A Perfect Circle – *The Outsider*
The Pretty Reckless – *Goin' Down*
Rising Appalachia – *Oh Death*
Ice Nine Kills – *Rainy Day*
2WEI – *In The End*
Slipknot – *Goodbye*

Co se dosud událo...

Shrnutí knih *Ve skrytu stínů*, *Krvavá magie* a *Temný amulet* najdeš v kapitole *Co se dosud událo...* v předchozích knihách.

O tom, co se stalo s Roxy a Shawem v knize *Odstín smrti*, se můžeš dočíst zde:

Dva měsíce po Roxyině smrti se Shaw snaží udělat všechno pro to, aby přivedl její duši zpátky z podsvětí. Zatímco vyhledává pomocí přístroje Ghostvision zbývající duchy, které Roxy kdysi omylem vypustila z podsvětí, a posílá je zpět, je nucen neustále unikat před ostatními čaroději. Ti ho podle jeho magie dokážou vystopovat a jménem Baldura ho pronásledují, protože Shaw se rozhodl, že už se nechce vrátit ke svému starému životu jako Kane.

Díky podpoře některých lovců, kteří mu stále důvěřují – včetně Wardena, Trenta a Birdie – se Shawovi podaří na Sicílii otevřít bránu do pekla. Společně s Finnem a Giselle vstoupí do podsvětí, kde se jim nakonec povede Roxyinu duši osvobodit. Krátce nato se Roxy na londýnské základně probouzí k životu, ale své zážitky z podsvětí si nepamatuje. Má velkou radost, když se znovu shledá nejen s Dinou a Ripplem, kteří byli vysvobozeni ze světa duchů, ale i se svým ztraceným bratrem-dvojčetem Niallem, který byl dlouhá léta uvězněn ve světě duchů.

Ve stejné době, kdy se vrátila Roxy, napadnou čarodějové loveckou základnu v Petrohradě a krátce nato ve Varšavě. O několik dní později se Roxy v Londýně znovu setkává se Shawem.

Přesvědčí ho, aby se s ní vrátil na základnu. Po vášnivé noci s ním vyhledá na druhý den ráno posla smrti Kevina. Chce s ním vyjednat novou dohodu, na niž však Kevin nepřistoupí. Ba co hůř, kvůli tomu, že ji kamarádi vyvedli ven z podsvětí, dohodu změní a nutí Roxy, aby Shawa – který je jednou z osudných čtyř set čtyřiceti devíti duší – zabila vlastníma rukama. Jen tak si podle něj může zachránit život.

Zatímco se Roxy všemožně pokouší najít řešení, vymyslí společně se Shawem plán: rozdělí se a střídavě používají Ghostvision, aby v Evropě i v ostatních částech světa včas vypátrali poslední uprchlé duše.

Chybí jim už jen několik málo duší, když se dozví, že základnu v Praze Baldurovi muži srovnali se zemí. Roxy a Shaw se společně vydají do Prahy v naději, že budou moct zachránit přeživší, ale najdou pouze velitele základny Kralla – mrtvého. V ruině, která ze základny zbyla, je překvapí čarodějnický mistr Tarquin, který jim prozradí, že královna duchů Marjorie a Baldur tvoří pár a král čarodějů udělá cokoli, jen aby ji získal zpět. Navrhne Shawovi obchod: Baldur ví, že Marjoriino zajetí mají na svědomí lovci, a znovu nabízí Shawovi místo čarodějnického mistra v kruhu důvěrníků, pokud mu vrátí jeho milenkou. Shaw Baldurovu nabídku odmítá, ale díky tomuto rozhovoru se nyní dozvídají, že Baldur nehledá jen Marjorii, ale rovněž dva Soul Huntery, kteří ji zajali: Ellu a Wayna.

Velitelka londýnské základny Nala zatím usilovně pracuje spolu s veliteli ostatních základen na plánu, jak vlákat Baldura do pasti na hradě Camber, nacházejícího se poblíž Londýna. Kvůli tomu se vypravilo do města velké množství zdatných lovců a lovkyně ovládajících magii amuletu. Za pomoci Shawa dají Baldurovi ultimátum a řeknou mu o místě, kam ho chtějí vylákat k závěrečné bitvě. Mají v plánu tam krále čarodějů přemoci a jeho duši poté chytit do jedné ze starobylých bronzových lahviček.

Mezitím Baldur při pátrání po Marjorii a obou Soul Hunt-
terech útočí na další základny a pomalu, ale jistě se přibližuje
ke skrýši, v níž se nachází bronzová lahvička s Marjorií. Shaw
se společně s Dinou a Ripleyem vydává na Krétu, odkud mají
lahvičku přenést do nového úkrytu.

Ve stejnou dobu odlétá Roxy se svým bratrem Niallem a spo-
lubojovníkem Finnem do Irska. Tam se znovu setkává se svý-
mi rodiči, ze starého Ameliina domu si bere amulety a zbraně
a s Finnovou pomocí posílá zpět do podsvětí předposledního
ducha. Ze všech osvobozených duší tedy zbývá už jen jedna:
Shawova.

Roxy a Shaw spolu po návratu na londýnskou základnu pro-
žijí emotivní a vášnivou noc na rozloučenou. Když se potom
však Shawovi znovu vrátí jeho noční můra a ve snu opět proží-
vá situaci, v níž jako Kane zabil lovecký pár, napětí mezi nimi
eskaluje a pohádají se. Protože zatímco Roxy nepřestává zoufale
hledat řešení, které by zlomilo jejich prokletí a umožnilo oběma
přežít, Shaw se už dávno se svým osudem smířil: žádá Roxy, aby
zahnila jeho duši do podsvětí. Splnila by tak úkol, který jí posel
smrti dal – a mohla by žít dál.

Když však oba druhý den stojí na střeše londýnské základny
a odpočítávání se blíží svému konci, nedokáže se Roxy přimět
k tomu, aby Shawa zabila. Miluje ho a je odhodlaná raději sama
zemřít, než aby ho poslala do podsvětí. Objeví se Kevin – a zcela
nečekaně jim přizná, že je vlastně Ulysses, král podsvětí. Sejdme
z Roxy svou kletbu a prozradí oběma, že je ještě potřebuje v boji
proti Baldurovi. On sám do toho nemůže a nechce zasahovat.

Krátce poté, co Ulysses zase zmizí, propojí Roxy stínový po-
hled s jejím bratrem Niallem a ona jeho očima spatří, že Baldur
a jeho stoupenci vtrhli do základny. Původní plán lovců selhal,
stejně jako jejich past, Baldur je předstihl. Nastává nelítost-
ný boj, při němž se Roxy a Shaw rozdělí, aby Shaw mohl při-
vést portálem pomoc, protože všichni ostatní jsou už na hradě

Camber. Zatímco tam Shaw bojuje s Tarquinem, Roxy se na základně utkává s čarodějnici mistrovského stupně Sunnivou, kterou nakonec porazí. Když pak Baldur zaútočí přímo na Roxy, Niall se pokusí svou sestru zachránit a je přitom těžce zraněn. Strach o bratra i zlost na Baldura dodají Roxy sílu, aby si ho pomocí magie držela od těla, dokud se Shaw nevrátí s posilami.

Společně se jim podaří krále čarodějů smrtelně zranit a získat tím možnost, jak uvolnit jeho duši z mrtvého těla. Když však Finn přistoupí k Baldurovi s prázdnou bronzovou lahvičkou, aby v ní královu duši uvěznil, Baldur znovu ukáže svou moc: zmocní se Finnova těla a uprchne. Londýnští lovci jsou poraženi a šokováni tím, co se právě stalo.

1. KAPITOLA

Harper

Pět dní před útokem na londýnskou základnu

„Kde je Jules Marlowe?“

Zabodla jsem hrot svojí katany hlouběji do hrudi upíra ležícího na zemi přede mnou. Zasténal bolestí, ale milosrdná smrt se nedostavila. Z rány se řinula studená krev. Světlo pouliční lampy dopadalo na jeho bledou tvář protkanou tmavými žilkami a zvýraznilo tesáky, které tak snadno proniknou kůži člověka. Měla jsem před sebou zrůdu, která se však na mě dívala s výrazem vydešeného dítěte.

„Já... já nevím,“ vykoktal upír, jehož vzhled klamal a zcela jistě neprozrazoval jeho skutečný věk. Jeho kulatá tvář působila vlivem proměny v upíra strnule. Nemohlo mu být víc než patnáct, možná šestnáct let. Třeba by mi ho bylo i líto, kdybych ho nepřistihla, jak se chystá přepadnout jakousi ženu, aby se napil její krve.

„Určitě?“

Ostří mojí katany se nacházelo jen pár milimetrů od jeho srdce. Takže jestli chtěl upír mluvit pravdu, pak byl ten správný okamžik. Jeden rychlý pohyb a měl by život za sebou. Přesto jsem cítila jen malou naději, co se nějakých informací týká. Jestli byl Jules chytrý, pak už dávno opustil nejen Edinburgh, ale i Skotsko; no a pokud patřil k těm hloupějším – o čemž jsem pochybovala, protože to by znamenalo, že ho jeho upírí existence změnila víc, než jsme dosud tušili –, pak bylo stejně nepravděpodobné,

že by zrovna tento mladý upír o něm cokoliv věděl. Byl až příliš nezkušený. Mezi upíry stál na nejnižším stupni.

„Určitě! Přisáhám, že kdybych něco věděl, řekl bych ti to. Já...“, nedopověděl větu. Obrátil oči v sloup a ruce mu bezvládně klesly na zem, do stále zvětšující se kaluže krve. Byl mrtvý. Nepatrným pohybem své katany jsem ho osvobodila od jeho ubohé existence.

S povzdechem jsem mu vytáhla dýku z hrudi, otřela ji o košili a zasunula zpět do pouzdra na zádech. Pak jsem se napřímila a rozhlédla se kolem.

Byla jsem nedaleko základny pod jakýmsi mostem mezi dvěma domy na Montgomery Street, která ústila do prostorného dvora, v němž se nacházela nějaká dílna. Byla noc a široko daleko ani živáčka. Cestou sem jsem zahlédla v oknech okolních domů jen ojedinělá světla. Bylo krátce před rozedněním – na což jsem raději nechtěla ani pomyslet, protože za pět hodin, tedy v osm ráno, mi zazvoní budík, aby mě vyhnal z postele a já stihla první přednášku.

Vytáhla jsem z kapsy své kožené bundy telefon. Měla jsem zapnutý režim letadlo, jako vždycky, když jsem šla na lov, protože jsem nechtěla, aby mě náhodou prozradila nějaká dobře míněná esemeska.

Deaktivovala jsem nastavení a v mžiku mi na displej naskákalo několik zpráv, všechny od Holdena. Zrychlil se mi tep, protože zprávy od bratra ve mně probouzely podvědomý strach, že se mu snad něco stalo.

01:13

HOLDEN: *Právě jsem byl u tebe v pokoji. Kde jsi?*

01:20

HOLDEN: *Jsi na lovu?! Grant přece řekl, že máme zůstat na základně!!!*

01:58

HOLDEN: *Harper? Ozvi se, až si mou zprávu přečteš.*

02:32

HOLDEN: *Hááááá?*

02:39

HOLDEN: *Ozvi se! Děláám si starosti.*

„Do háje,“ zaklela jsem nahlas. Proč mě ksakru Holden hledá na základně? Ještě odpoledne mi řekl, že stráví noc u tety a strýce. Zřejmě po útoku na pražskou základnu před několika hodinami změnil své plány – asi jsem s tím měla počítat.

Napadlo mě, že bych Holdenovi mohla něco namluvit, třeba že jsem s někým strávila noc, ale k čemu by to bylo? Stejně by mou lež prokoukl. Koneckonců byl nejen mým dvojčetem, ale i tím nejlepším přítelem a parťákem... *bývalým* parťákem.

JÁ: *Neboj, jsem v pořádku. Jen jsem měla zapnutý režim letadlo.*

Běž spát. Promluvíme si zítra. Dobrou!

Během tří vteřin se u zprávy změnil status z *odeslané* na *přečtenou*.

Zatraceně, proč byl Holden v tuto hodinu ještě vzhůru? Chvilí jsem čekala, ale už mi neodpověděl.

Přepnula jsem na komunikaci s Wardenem a požádala ho, aby mi pod svým jménem objednal úklidovou čet. Warden teď chodil na lov už jen se svou spolubojovnicí a současně přítelkyní Cain, ale předtím se potuloval po městě spoustu let sám. Nevypτάval se, proč jsem navzdory zákazu vycházení šla ven, a ještě k tomu sama. A ke všemu byl ochotný nechat si za to vynadat od Granta, na což si už za tu dobu zvykl.

WARDEN: *Další upír?*

JÁ: *Co mám dělat? Pořád mi vbíhají přímo pod nůž.*

WARDEN: *Jaká to náhoda.*

WARDEN: *Někoho pošlu, ale mám to u tebe. Grant z toho nebude nadšený, až se to doví.*

JÁ: *Díky!*

Odložila jsem telefon, popadla mrtvého upíra za nohy a od-táhla jeho tělo do dvora, kde jsem ho schovala za vrak auta, aby ho nikdo před příjezdem úklidové čtyry nenašel. S kaluží krve jsem prozatím nemohla nic dělat, ale ve tmě stejně vypadala jako olejová skvrna.

Toto byl už čtvrtý upír, kterého jsem za poslední čtyři hodi-ny lovu vyřídila, a začínala jsem se bát, že Wardenovi došlo, co tady vlastně dělám. Pravdu jsem mu ale říct nemohla. Protože stejně jako on a Cain i já jsem pátrala po Julesovi Marlowovi. Ještě jsem netušila, co s ním udělám, až ho najdu. Ale nedo-kázala jsem muže, který Holdena málem zabil a upoutal ho na invalidní vozík, nechat jen tak jít. Toužila jsem po něčem... po způsobu, jak se dobrat spravedlnosti, bez ohledu na to, co jsem k němu kdysi cítila. Jules už totiž dávno nebyl tím milým Grim Hunterem, kterého měli všichni rádi – stala se z něj zrůda.

Zhluboka jsem se nadechla. V levém boku jsem ucítila sví-ravou bolest v podlitině, kterou jsem ten večer utrpěla při jiné rvačce. Přidržela jsem stranou koženou bundu a vyhrnula si tričko. I ve slabém světle lucerny se jasně rýsovala modřina, která se mi mezitím udělala. No bezva.

Tričko jsem zase spustila. Navzdory nepříjemné bolesti bych se byla ráda dál toulala ulicemi Edinburghu, ale měla jsem schůzku, kterou jsem nesměla zmeškat. Pro dnešek to měla být poslední zastávka, jinak bych přednášku ráno stoprocentně za-spala. Už tak jsem měla spoustu zameškaných hodin – ostatně jako každý lovec-student, kterého jsem znala. Někdy jsem si

říkala, proč se vůbec s tím studiem tak namáhám, ale pak jsem si připomněla, jak moc se mi zdání normálního života líbí. Mezi starými zdmi univerzitních budov, obklopená studenty, jejichž starosti se netýkaly ničeho závažnějšího než dalšího zápočtu, jsem si připadala skoro jako normální člověk. Bezstarostná. Prostě jenom Harper. Ne Harper Iwanowová, Magic Huntress, která toho ve svém věku o smrti věděla až příliš mnoho.

Naposledy jsem se podívala na mrtvého upíra, otočila se a šla ke své motorce. Motor zahučel a bezohledně narušil noční klid. Řítila jsem se prázdnými ulicemi k Lochrinu, malé oblasti jihozápadně od centra města. Mísily se tu staré a nové architektonické styly; moderní skleněné fasády pestře kontrastovaly se staletými pískovcovými zdmi. V této části města se nacházelo mnoho hotelů, které se stále více plnily turisty, jak se dny opět prodlužovaly a počasí oteplovalo. Jejich recepcce byly i v tuto pozdní hodinu jasně osvětlené.

Mým cílem však nebyl žádný ze zdejších drahých hotelů.

Odhodlaně jsem zamířila do jedné z bočních ulic. Tato pochmurná, špinavá ulička byla natolik úzká, že v ní nebyl ani chodník. Zaparkovala jsem motorku před nevýraznou hnědou cihlovou zdí a sestupovala po šikmých schodech do sklepního prostoru. Nebyla tady žádná okna, přesto jsem zevnitř slyšela tichou hudbu.

Byla to hospoda. Nelegální hospoda, která měla být v tuto hodinu už dávno zavřená jako všechny ostatní, ale nějakým způsobem se majiteli dařilo držet její existenci mimo dosah radaru společnosti.

Než jsem zaklepala, rozhlédla jsem se kolem, abych se ujistila, že mě nikdo nesledoval. Pak jsem ustoupila o krok zpátky a ze zad si sundala katanu i s pouzdrém. Přitom jsem zaslechla zpoza dveří kroky. Ozvalo se skřípání kovové závery a o chvíli později mi do očí zasvítíl pruh světla procházejícího štěrbinou ve dveřích.

„Heslo?“ zeptal se kdosi hlubokým hlasem.

Zarputile jsem se ušklíbla a odpověděla: „Krev studená jako rajská polévka.“

Muž přikývl. Štěrbina zmizela a o chvíli později se dveře otevřely.

Do nosu mě udeřil pach alkoholu, ale nebyl to zápach, kvůli čemu jsem odporem nakrčila nos. Bylo to celé toto místo. Tato hospoda a společnost v ní.

Vstoupila jsem a neochotně odevzdala vyhazovači – upírovi – svou katanu a dvě dýky, které jsem měla zastrčené za opaskem. Okamžitě jsem se cítila jako nahá a zranitelná. Vstoupit dovnitř jsem však směla pouze beze zbraní. Ovšem pepřový sprej, který jsem si pro jistotu zastrčila do kapsy, se jako zbraň nepočítal, nebo ano?

„Dávej na to dobrý pozor.“

„Jo, jako vždycky,“ přikývl upír.

Zamručela jsem, protože i když se o mé zbraně dosud vždy dobře postaral, nedůvěřovala jsem mu. Stejně jako nikomu z přítomných, ale moje touha najít Julese byla silnější než můj rozum.

Pohledem jsem bloudila po lokálu, který vypadal docela obyčejně. Základ interiéru tvořilo tmavé dřevo a cihly. Stěny zdobily plakety a kovové cedule. Bylo zde útulné posezení a kulečnickový stůl, na němž právě hrály dvě ženy. Ozývalo se tukaní kulečnickových koulí a v pozadí hrála hudba. Písnička, kterou jsem tolikrát slyšela v rádiu, ale nevěděla, kdo ji zpívá.

Přes to všechno nebyla tato hospoda ani trochu obyčejná. Všude, kam jsem se podívala, samí upíři a jejich známí. Nevěděla jsem, jestli jsou tu všichni ti lidé dobrovolně, ale zdálo se, že se dobře baví. Pili, co bar nabízel, a upíři pili z nich.

Prošla jsem kolem kluka s atletickou postavou, který mi připadal povědomý, asi z univerzity. Na klíně mu seděla upírka, těsáky zakousnuté do jeho krku. Hlavu měl skloněnou na stranu,

oči zavřené a rty mírně pootevřené – a na džínách výraznou bouli od erekce. Vypadal, že si to, co se s ním právě děje, užívá, i když jsem si to za nic na světě nedokázala představit.

Odvrátila jsem zrak a zamířila rovnou k baru, aniž bych dění kolem sebe věnovala další pozornost. Osoba, s níž jsem měla schůzku, už na mě čekala.

„Ahoj, Phineasi,“ pozdravila jsem a posadila se vedle něj na barovou stoličku. Scházeli jsme se tady každý týden už skoro tři měsíce, přesto jsem si nemohla zvyknout být tak blízko krvelačné potvoře a nemít při tom chuť vrazit jí dýku do srdce.

„Ahoj, Harper,“ odpověděl a pokývl mi na pozdrav. S řídkými prošedivělými vlasy svázanými do staromódního copu a s obnošenou flanelovou košilí působil jako stavební dělník, kterému se po práci nechce domů za manželkou. Ve skutečnosti byl Phineas upír starý několik set let a kdysi patřil k Isaacovým nejbližším důvěrníkům. „Vidím, že jsi minulý týden přežila.“

„Lituješ toho snad?“

„Vůbec ne. Jsem rád, že jsi v pořádku.“

„Proč jenom ti to nevěřím?“ zasmála jsem se.

„Protože jsi paranoidní a podezřívavá.“

„Ale myslím, že právem,“ řekla jsem a ukázala kolem sebe. Za sebou jsem uslyšela požívačné mlaskání, následované chraptivým zasténáním, z něhož mi přebíhal mráz po zádech.

Barman – upír – k nám přistoupil. Posledně tady byl jiný upír a ve skrytu duše jsem doufala, že jeho předchůdce padl za obětí jednomu z nás. „Co si dáš? Něco k pití nebo k jídlu?“

Zavrtěla jsem hlavou, i když mi kručelo v žaludku. Připadalo mi, že ta spousta pohybu a adrenalinu z lovu mi pokaždé doslova vypumpují žaludek. Ale ať se propadnu, jestli si kdy do pusy vezmu cokoli, co mi tyto stvůry předloží. Kdo ví, co by mi do jídla nebo pití namíchaly? Nakonec bych ještě skončila se sténáním na Phineasově klíně, zatímco by si pochutnával na mojí krvi...

Brrr. To ani za nic.

Barman se zase vzdálil.

„Ty nám pořád ještě nevěříš,“ podotkl Phineas suše a já jsem nedokázala rozeznat, jestli se urazil, nebo se svou poznámkou jenom baví.

„Já... nevěřím nikomu. Jenom sama sobě.“

„A Holdenovi,“ řekl a potutelně se usmál.

Pevně jsem sevřela rty. Nelíbilo se mi, že ví o Holdenovi, ale ani před Phineasem se mi ho nepodařilo utajit. Jinak by mi nikdy nedůvěřoval natolik, aby se mnou uzavřel takovou dohodu. On sám totiž chtěl Julese dostat stejně jako já.

Naše cesty se zkrížily téměř před třemi měsíci, pozdě v noci při jednom z mých nočních sólových lovů. Vyslychala jsem ho, stejně jako každého upíra, na kterého jsem od konce minulého roku narazila. Phineas mi přísahal, že on a několik dalších starších upírů pátrají po Julesovi, protože má na svědomí Isaca, a tak jsme spolu uzavřeli obchod. Jak se říká: *Nepřítel mého nepřítele je můj přítel*. Phineasovi bylo jedno, že jsem při hledání Julese šlapala po mrtvolách jiných upírů, integrita jeho druhu pro něj byla důležitější.

Phineas však nepátral jen po vrahovi svého krále, ale choval v sobě i hluboký odpor k oněm uměle vytvořeným tvorům. Aby zabránil jejich šíření, začal už před několika měsíci spolupracovat s Wardenem a Cain. Tehdy se ukázal být pro náš účel užitečným, a tak jsem s ním uzavřela dohodu, i když mě to stálo jisté úsilí a pravděpodobně mu nikdy nebudu plně důvěřovat.

„Tak co, nějaké novinky?“ zeptala jsem se bez zbytečných řečí. Za žádných okolností jsem tu nehodlala trávit ani o minutu déle, než bylo nutné.

„Začni ty,“ vyzval mě Phineas a prsty si třel si bradu. Jeho ruce vypadaly obyčejně, jako lidské. Vůbec nepřipomínaly smrtonosné pařáty, které upíři obvykle mívají. Ale pod nehty měl tmavé pruhy a mě napadlo, jestli to náhodou není zaschlá krev.

„Stručně řečeno: nemám nic.“

„A co ta stopa z Ruska?“

„Ztratila se.“

Phineas přimhouřil oči. „Jsi si jistá?“

„Jo.“

„Škoda,“ zabručel a já jsem nemohla jinak než souhlasit.

Byla to první horká stopa za poslední týdny, ale po útoku čarodějů na petrohradskou základnu vyšly všechny dosavadní stopy úplně do ztracena. Teprve před několika dny jsem mluvila s Ellou a Waynem, kteří se tam na začátku měsíce zapletli do nelítostného souboje, během něhož se jim podařilo zajmout Marjorii, královnu světa duchů. Oba však tvrdili, že o Julesovi nic neslyšeli a ani ho neviděli. A já jsem jim věřila, protože ani Warden s Cain z Edinburghu nijak nepospíchali – kdyby totiž na té stopě v Rusku bylo skutečně něco pravdy, už by tam dávno byli a udělali všechno pro to, aby Julese našli dřív než já.

„Chápu to správně, že ani ty nemáš nic nového?“

Phineas zavrtěl hlavou. „On je jako přízrak.“

„No právě, on není jenom upír, ale taky lovec. Za ta léta u nás se toho hodně naučil,“ odpověděla jsem a zavzpomínala krátce na dobu, kdy jsme se s Julesem společně zaučovali. Nikdy bych nevěřila, že jednou budeme stát na různých stranách barikády.

2. KAPITOLA

Jules

O pět let dříve

„Kámo, proč musíš vždycky dát tak tvrdou ránu?“ stěžoval si Eliott a třel si místo na hrudi, kam jsem ho udeřil pěstí, až ho to porazilo.

Natáhl jsem k němu ruku a pomohl mu vstát. Hnědé vlasy se mu lepily na zpocené čelo. „Ale nepřeháněj, ta modřina za chvíli zmizí,“ odpověděl jsem a otřel si lemem trička pot z obličeje.

V Edinburghu právě vládl teplý červnový den. Obloha byla modrá a bez mráčku, takže slunce do nás nemilosrdně pražilo a stín nám poskytovalo jen pár stromů v okolí. Wayne McKinley, náš trenér, s námi zašel do Holyroodského parku. Trénovali jsme na vrchu Crow Hill, vedle Arturova sedla, kde byl nádherný výhled na město, i když jsme měli sotva příležitost si ho vychutnat.

Každou chvíli kolem nás prošla nějaká skupinka turistů, kteří chtěli na sedlo vystoupat i přes zničující vedro. Někteří se zastavili a několik minut pozorovali, jak trénujeme. Nejspíš si mysleli, že patříme k nějakému klubu bojových umění, kde se jen tak z rozmaru učíme bojovat. Nikdo z nich neměl tušení, že tato cvičení pro nás – a dost možná i pro ně – mohou představovat tenkou hranici mezi životem a smrtí.

„Přesto to bolí,“ postěžoval si znovu Eliott, Blood Hunter – a můj budoucí spolubojovník.

Do zkoušky nám zbývalo jen pár týdnů a pak se z nás stanou lovci se vším všudy. Lovci, jejichž jména budou součástí operačních plánů a kteří budou smět chodit sami na obchůzky bez dozoru, který by v případě nouze zasáhl. Když jsem na to pomyslel, rozrušením jsem se zachvěl.

„Přjdeme k poslednímu kolu dnešního tréninku,“ oznámil Wayne a jednou rukou si stínil tvář před sluncem. Byl jen o pár let starší než většina z nás, ale už teď patřil tak nějak do nejvyšší ligy lovců v Edinburghu. Nejen díky svému talentu, co se zabíjení příšer týkalo, ale i kvůli tomu, že vyřizoval pochůzky pro velitele základny a pomáhal, kde se dalo – jako dnes při našem tréninku.

Všichni Wayneovo jméno znali, což určitě nebylo jen kvůli jeho dovednostem, ale také proto, že byl v podstatě výjimečnou osobou. Narodil se současně jako Blood i Soul Hunter, a spojoval proto v sobě nadání dvou druhů lovců. Dokázal nejen rozpoznat upíry podle jejich pachu, ale také vidět duchy a aury. Podle loveckých záznamů se za posledních sto let narodili pouze čtyři lidé s těmito kombinovanými loveckými schopnostmi.

„Ale chtěl bych, abyste si pro toto poslední cvičení našli jiného partnera,“ pokračoval Wayne a skupinou se rozlehlo otrávené bručení, které dovedně ignoroval. „Kdykoliv se může stát, že se váš parťák zraní a bude několik dní, nebo dokonce týdnů mimo hru. Ať už je důvod jakýkoli – musíte být schopni spontánně vytvořit tým s jiným lovcem.“

Wayново vysvětlení způsobilo, že reptání lovců utichlo, došavadní dvojice se rozdělily a vytvořily nové týmy.

Pohlédl jsem na Cain, svou nejlepší kamarádku a sestřenici zároveň, a jejího spolubojovníka Wardena. Měl svlečené tričko a předváděl své vypracované svaly. *Machr jeden*. Byli jsme stejně staří a on ani nebyl o moc vyšší než já, a přesto jsme byli úplně jiní. On měl široká ramena, napumpované svaly a na bradě strniště. Jako Blood Hunter byl vším, čím bych měl být já jako Grim Hunter. Ale i když byli lovci mého druhu známi svou

silou a impozantní postavou, já jsem byl spíš šlachovitý. Jasně, měl jsem svaly a určitou sílu, kterou jsem Eliottovi dával pocítit téměř každý den při tréninku. Moje ramena však byla spíš úzká a ruce a nohy jsem neměl nijak svalnaté, nýbrž štíhlé a dlouhé, což bylo pro Grim Huntera poněkud netypické a znamenalo to, že jsem si kvůli tomu čas od času musel vyslechnout dost hloupé komentáře.

Cain si všimla, že se na ni dívám. Na tváři se jí objevil úsměv a její zelené oči se rozzářily. Zatímco jí slunce v posledních týdnech vyčarovalo pihy na nose, já jsem byl bledý – případně červený jako rak.

„Ale ne, na to rychle zapomeňte,“ řekl Wayne a stoupl si mezi nás. „Tohle cvičení je o schopnosti se spontánně přizpůsobit nové situaci, ne o posilování starých známých vzorců. Wardene, ty budeš trénovat s Hannah. A Cain, ty s Ryanem. Eliotte, ty budeš trénovat s...“ Wayne bloudil pohledem po louce, na níž se nacházela naše skupina, dokud neobjevil, co hledal. Vložil si dva prsty mezi rty a pronikavě zapískal. „Harper! Holdene! Pojdte sem.“

Zůstal jsem stát jako opařený.

Eliott se na mě naopak šibalsky usmál, za což bych mu byl nejradši jednu vlepil, ale to by znamenalo jenom problémy. Byl jediný, kdo o mé zamilovanosti do Harper Iwanovové věděl, a trochu jsem litoval, že jsem se mu o tom zmínil. Fakt jsem se dokázal bez těch neustálých poznámek a úšklebků, kdykoli se ke mně Harper přiblížila, dobře obejít.

Když se Wayne nedíval, nenápadně jsem Eliotta štouchl do boku, zatímco se k nám blížili Harper a Holden, její dvojče a budoucí parták.

Harper byla bezpochyby ta nejhezčí holka z celé základny, se svými dlouhými, téměř černými vlasy, jemnými rysy a plnými rty, které mě nutily představovat si věci, jež jsem si radši nechal pro sebe. Věděl jsem, že je naivní a hloupé zamilovat se do jedné

z Magic Huntress jenom kvůli jejich vzhledu. Všechny byly krásné jako obrázek, stvořené k okouzlení neméně krásných příšer, kterým byly v patách – ať už to byli elfové, víly, sirény, nebo mořské panny. A stejně jako u těchto bytostí byla i krása Harper jen pouhým zdáním. Možná byla půvabná, měla štíhlý pas, drobné prsty a velké hnědé oči, ale jejímu srdci vládly temnota a chlad, které spatřil každý, kdo se jí podíval do očí. A já idiot jsem snil o tom, že dokážu do této temnoty proniknout svými doteky a polibky, i když jsem věděl, že to takhle vlastně vůbec nefunguje. Ale ani to mě od podobných fantazií neodrazovalo.

„Co je?“ zeptal se Holden, stejně pohledný jako jeho sestra, až na to, že byl o několik centimetrů vyšší a na krku nosil amulet třetího stupně, zatímco Harper pořád ještě používala amulet prvního stupně. Ostatně jako já.

Zíral jsem na něj, abych se vyhnul pohledu na Harper, protože jsem se obával, že by mě můj pohled prozradil. Ale bylo na ní něco, co oslabovalo veškerou mou vůli, a já se na ni prostě musel podívat. Měla na sobě černé legíny a odpovídající top, který lichotil její postavě. Rty měla pevně sevřené do tenké linky a mezi obočím se jí objevila vráska. Kdybych nevěděl, proč se mračí, tipoval bych, že mhouří oči kvůli slunci. Ale za výrazem její tváře bylo něco jiného. Působila napjatým dojmem a vyzařovala z ní energie ve smyslu „dejte mi pokoj“, dokonce víc, než jak tomu u ní obvykle bylo.

„Chci, abyste ty a Harper trénovali s Elliotem a Julesem. Je mi jedno, jak se dohodnete, hlavně aby spolu nebyli tihle čtyři,“ vysvětlil Wayne a ukázal na Cain, Wardena, Elliota a mě.

„Já budu s Holdenem,“ vyhrkl Elliot tak rychle, až se kolemstojící podivili. On však jenom pokrčil rameny a připojil se k Holdenovi.

Jedovatě jsem se na něj podíval. Proč to udělal? Věděl, že se nedokážu v přítomnosti Harper soustředit a jenom ze sebe udělám hlupáka, což jsem předpokládal i já.

Můj tep, zrychlený z předchozího tréninku, nabral ještě víc na obrátkách, když jsem se otočil k Harper a nejistě se usmál. „Hmm, vypadá to, že budeme trénovat spolu.“

Harper chladně zabručela, otočila se a odešla na volné místo mezi ostatními dvojicemi.

Usilovně jsem se snažil nebrat si to osobně. Koneckonců měla očividně špatnou náladu už ve chvíli, kdy ji Wayne přivola-
l k nám. Možná se něco stalo ve škole? Nebo se nepohodla se strýcem a tetou, u kterých bydlela... Možná že měla jenom blbý den... Chtěl jsem vědět, proč se tak tváří, ale neodvážil jsem se jí zeptat. Bylo absurdní, že jsem se noc co noc úmyslně vystavoval nebezpečí smrti, honil se za příšerami, které mě mohly zmrzačit, a zároveň mi stačila už jen představa rozhovoru s Harper, aby se mi podlomila kolena a ztěžkl jazyk.

Wayne tleskl rukama, aby přitáhl pozornost skupiny zpět k sobě. „Budeme cvičit klasický scénář útoku. Sami si rozhod-
něte, kdo bude útočník a kdo obránce. Prohraje ten, kdo bude ležet na zemi jako první. Kdo bude hotový, může odejít.“

„Tak ať to máme rychle za sebou,“ podotkla Harper.

„Chceš...“, spěšně jsem se na ni podíval.

„Jo, útočník,“ přerušila mě a zaujala pozici.

Vypadalo to na rychlý souboj. Možná jsem nebyl stavěný jako klasický Grim Hunter, ale jako takový jsem uměl bojovat; a ona byla Magic Huntress, což mi dávalo výraznou fyzickou výhodu.

Harper se na mě bez váhání vrhla. Pokusila se o hák z pravé strany.

Sehnul jsem se a vyhnul se jejímu úderu. Moje svaly protestovaly proti další námaze, protože předchozí trénink byl už tak dost náročný, přesto jsem nepolevoval. Skoro v tentýž moment jsem ji chytil za zápěstí a trhl za něj. Harper bolestí zkrivila obličej. Povolil jsem, ale nepustil ji a zkroutil jí ruku za záda.

Zalapala po dechu. Druhou rukou se mě pokusila chytit, ale neměla šanci. Nestálo mě to moc sil, srazil ji přede mnou na kolena.

Rozzuřeně se na mě zadívala.

Ozvalo se tlesknutí a já jsem zvedl hlavu. Byl to Wayne, který k nám kráčel s úsměvem na tváři. „Páni, to bylo rychlé. Dobrá práce, Julesi. Skvělá technika.“

„Díky,“ usmál jsem se a pustil Harper.

Ta vyskočila ze země a oklepávala si špínu z kalhot. „To nebylo fér. Jules je mnohem větší a silnější než já.“

„Jo, to jsou ale noční příšery taky.“

„Ale já bych na ně beze zbraně nikdy nezaútočila!“

„Jenomže někdy nemáme po ruce žádnou zbraň.“

„Nesmysl! Já s sebou zbraň vždycky nosím.“

Wayne si založil ruce na hrudi. Nejpozději v tento moment by nejspíš téměř každý z nás zbaběle vycouval, ale s Harper to nehnulo. „To je fajn. Jenomže tohle není debatní kroužek, Harper, ale vyučování.“

„Ne, tohle je na houby!“ zaklela a utekla pryč.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Holden zvedl hlavu a díval se za sestrou. Elliot využil tento krátký okamžik k tomu, aby Holdena položil na lopatky. Ten se zasténáním dopadl tvrdě na zem. Elliot vítězně zapózoval a pak pomohl Holdenovi vstát. Holden si třel zátylek a pak se znovu podíval směrem, kterým odběhla Harper, ale ta už byla z dohledu. Na svou velikost dělala dost velké kroky.

„Nic si z toho nedělej,“ řekl Holden. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že mluví se mnou. Spustil ruku. „Ona má dneska jenom špatný den, ty za to nemůžeš.“

Přikývl jsem. „Stalo se něco?“

„Ne, to jenom...“ Holden na chvíli zaváhal, jako by si nebyl jistý, jestli mi odpovědět, ale pak pokračoval. „Dneska je to čtrnáct let, co nás teta a strýc oficiálně adoptovali. Harper je oba

miluje, ale zároveň jí to připomíná, co jsme ztratili, jestli mi rozumíš. Nikdy se s tím nevyrovnala.“

„A ty?“ vyhrkl Elliot bez obalu.

„Je to tak, jak to je,“ odpověděl Holden svým typicky jemným hlasem.

Možná že byli s Harper dvojčata, ale vůbec si nebyli podobní. Harper byla vznětlivá, jak ostatně znovu ukázala zrovna před chvílí. Holden, naopak, byl vždycky klidný a vyrovnaný. Ještě nikdy jsem ho nezažil opravdu rozzlobeného. Zdálo se, že bere život takový, jaký je, a se situacemi, které nemůže změnit, se namísto marného boje dokáže smířit.

Holden nám popřál další hezký den, popadl láhev s vodou, kterou si postavil pod jeden ze stromů, a zmizel, zřejmě šel hledat Harper. Elliot se vydal napřed, aby se na základně připravil na rande se svou přítelkyní. Já jsem zůstal a čekal na Wardena s Cain, kteří dobojovali o chvíli později. Všichni tři jsme sestupovali z vrchu Crow Hill.

„Co máte dneska ještě v plánu?“

„Nic zvláštního. Učit se. A později přijde Cain na lasagne a pár dílů *Dragon Ball Z*,“ odpověděl Warden s radostným očekáváním, zatímco se Cain strnule usmívala. Její reakce mě pobavila. Cain neměla anime filmy zrovna v oblíbenosti, ale sledovala je kvůli Wardenovi. „A ty?“

Pokrčil jsem rameny a snažil se nepřipadat si jako úplný outsider. Moje přátelství s Wardenem a Cain bylo opravdové, ale když měli svůj vlastní program a Elliot se zrovna někde po-flakoval se svou přítelkyní, bylo pro mě těžké necítit se osaměle, navíc i Finn mi na začátku roku utekl do Londýna.

„Žádný plán. Možná půjdu do kina na ten film se zombie.“

„Sám?“ povytáhla Cain udiveně obočí.

„Jo. A proč ne?“

„Mohl by ses zeptat Elly,“ navrhl Warden.

„Ta je ještě moc mladá. Nepustí ji tam.“

Warden zabručel něco neurčitěho, zrovna když jsme se vyhnuli skupině turistů, kteří šli opačným směrem než my s roztaženými deštníky jako slunečníky. Až vystoupají nahoru, budou se divit. I v údajně bezvětrných dnech byl vítr nahoře tak silný, že vás vlastní vlasy šlehalý do obličeje.

Obcházeli jsme jezero Duddingston Loch, když jsem postřehl postavu sedící na jeho břehu. S nohama přitaženými k hrudi, rukama obtočenými kolem nich, zírala Harper na vodu. I na tu dálku jsem cítil, že je smutná. Holden ji zcela očividně ne našel, anebo ho poslala pryč. Ať už to bylo, jak chtělo, já jsem nedokázal jen tak kolem ní projít a nechat ji tady úplně samotnou.

Zastavil jsem se. „Víte co, já si asi půjdu ještě zaběhat. Uvidíme se zítra na tréninku. Užijte si *Dragon Ball*.“

„Z,“ doplnil Warden a Cain zakoulela očima.

Rozloučili jsme se a já počkal, až oba zmizí z dohledu, pak jsem sešel dolů k jezeru. Harper tam pořád ještě seděla, ale už ne tak schoulená a zdálo se, že něco drží v ruce.

Zpomalil jsem, když tu jsem si všiml slz na jejích tvářích. Nikdy předtím jsem Harper neviděl brečet. Dokonce ani když si před několika měsíci zlomila při tréninku zápěstí – a z vlastní zkušenosti jsem věděl, jak moc to bolí –, neuronila jedinou slzu. Ale teď, při pohledu na její smutek, se mi z toho až sevřelo hrdlo.

Jen o pár metrů dál od ní jsem se zastavil a schoval se za kmen stromu. Chtěl jsem za ní jít, ale nevěděl jsem, co bych jí asi tak řekl, obzvlášť když brečela. Kdyby to byla Cain, bez váhání bych za ní šel. Položil bych jí ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě, dlouze ji objal, pak bych ji pozval někam na jídlo – třeba na pizzu, těstoviny, zmrzlinu, dort, cokoli, po čem by její srdce zatoužilo. To většinou fungovalo, jenomže teď mi můj instinkt radil, abych to nechal být, protože Harper by odmítla; koneckonců mě sotva znala.

V duchu jsem pořád ještě přemýšlel, jak nejlíp se k ní dostat, když najednou vstala. Odhodlaně si hřbetem ruky otřela tváře a přistoupila blíž k vodě, až ji měla skoro po kotníky.

Co má v plánu?

Napjatě jsem zadržel dech ve chvíli, kdy Harper natáhla ruku a upustila něco do mělkých vln před sebou. Byl to snad... prsten? Nejdřív jsem si myslel, že to bylo nedopatření, ale ona se nesklonila a prsten nehledala, naopak stála nehybně a sledovala, jak klesá ke dnu. Chvíli stála jako přikovaná, pak se otočila a odešla, aniž by si mě všimla.

Ještě chvíli jsem čekal a potom se vydal k místu, kde stála před chvílí Harper. Prsten jsem nikde neviděl. Než jsem si uvědomil, co vlastně dělám, zul jsem si boty, nacpal do nich ponožky a vyhrnul si nohavice, abych mohl vejít do vody. Navzdory horkému počasí byla ledově chladná. Otřásl jsem se zimou, ale nenechal se tím odradit. Možná už bylo pozdě a mírné vlny jezera odnesly prsten dál, ale přesto jsem se rozhodl ho najít.

Netušil jsem, co mě k tomu vede. Falešná ctižádost? Neopětované city k Harper? Možná to bylo přesvědčení, že stejně nemám nic lepšího na práci. Pořád dokola jsem si opakoval „ještě minutu, ještě minutu, ještě minutu“, dokud z toho nebyla celá čtvrt hodina.

Zašel jsem do jezera tak daleko, že jsem už měl lem kalhot nasáklý vodou a ze shrbeného postoje, jak jsem rukama šmátral po dně, mě začínala bolet záda. Mezitím jsem našel prázdnou láhev od pálenky, gumičku do vlasů a víčko od nápojové plechovky, které jsem původně považoval za prsten.

„No tak, dělej. Někde tady přece musíš být,“ mumlal jsem a odstrčil stranou kluzký kámen.

Prohrabával jsem se pískem a štěrkem, když jsem najednou něco nahmatl. Spěšně jsem to popadl, než by to voda zase spláchla, a vytáhl ven.

Prsten!

Ušklíbl jsem se, osušil ho o tričko a prohlédl si ho zblízka. Byl to jednoznačně prsten, který patřil Harper. Obvykle ho nosila na pravém ukazováčku. Všiml jsem si ho na ní už dřív, protože to nebyl jen tak ledajaký šperk, ale zlomený amulet. Kamínek v jeho obroučce byl odštípnutý a ztratil svou barvu, ale dřív býval plný zářivé magie. Tím jsem si byl naprosto jistý.

Vždycky jsem se sám sebe ptal, proč ho Harper nosí, ale teď, když jsem si vzpomněl na to, co mi předtím Holden říkal, jsem její důvod začal tušit, a proto jsem nechal prsten vklouznout do kapsy. Možná jednou přijde chvíle, kdy Harper bude litovat, že ho zahodila – a pak jí ho vrátím.

3. KAPITOLA

Harper

Pět dní před útokem na londýnskou základnu

Nechala jsem za sebou zaklapnout dveře hospody a upravila si pás s katanou, který jsem měla přehozený šikmo přes hrud'. Zbraň naštěstí nebyla poškozená, jinak by teď kvůli tomu padaly hlavy, protože tato katana pro mě byla posvátná. Znamenala pro mě víc než zbraň. Byla vzpomínkou. Spojovala mě s jiným životem, který mi nebylo dovoleno žít, protože mi ho příliš brzy vzal jeden zatracený čarodějnický hajzl.

Znovu jsem zkontrolovala svůj telefon. Holden mi už neodpověděl. Zřejmě vzal mou radu vážně a šel si lehnout. Naskočila jsem na motocykl, nasadila si helmu a objela pár koleček kolem bloku, dokud jsem si nebyla jistá, že mě nikdo z hospody nesleduje, a pak jsem jela zpátky na základnu.

Jen o několik minut později jsem dorazila na Calton Hill. Na rozdíl od záplavy turistů, kterých tady přes den bylo víc než dost, byly stezky na kopci v tuto denní dobu prázdné. Památník na vrcholu byl osvětlený a panovalo tu konejšivé ticho, při němž jsem téměř zapomněla, že město pode mnou se hemží příšerami.

Sjela jsem do podzemní garáže, která patřila k základně. Obvykle bývala většina vozů v tuto hodinu někde na ulicích, dnes tomu však bylo jinak. To proto, že nám Grant prakticky nařídil nevycházet. Zaparkovala jsem a klíč pověsila zpátky do kovové schránky vedle výtahu, aby si ho v případě potřeby mohl vzít

jiný lovec. Pak jsem do klávesnice vytukala svůj individuální přístupový kód, aby se výtah otevřel. Současně mi zařízení naskenovalo prsty. Dříve to byla jediná dvě bezpečnostní opatření, mezitím však přibyla další.

Sledovala jsem, jak se jedno ze dvou červených světýlek přepnulo na zelené, pak jsem ustoupila o krok zpět a podívala se do kamery. Ta automaticky porovnávala rysy mého obličeje s těmi, které byly propojeny s mým přístupovým kódem, podobně jako rozpoznávání obličeje v mobilním telefonu. Kromě toho u kamery seděl nepřetržitě někdo z lovců nebo archivářů, kteří museli nakonec potvrdit, zda mohu vstoupit na základnu.

Druhé červené světlo se rovněž rozsvítilo zeleně a výtah se otevřel. *Konečně zase doma.*

Stiskla jsem tlačítko do třetího patra, kde se nacházel můj pokoj. V Den krveprolití ho upříti našťestí nechali na pokoji. Tušila jsem, že by s tím mohl mít co do činění můj kocour, ale jistá jsem si tím nebyla.

Dveře výtahu se znovu otevřely a přede mnou se objevila chodba plná dveří. Nepřekvapilo mě, že navzdory pozdní době slyším z pokojů a společenských místností hlasy. My lovci jsme všichni měli pěkně rozhozený spánkový rytmus. Ale hlasy nebyly veselé a rozjařené jako obvykle. Bylo jasné cítit, že základna je v pohotovosti. Útoky čarodějů v posledních dvou týdnech námi všemi otřáslý a strach, že bychom mohli být další z napadených základen, byl cítit na každém kroku. Vzduch jako by ztěžkl starostmi, obavami a nejistotou. Nejraději bych odsud zase vypadla, protože jsem měla pocit, že všudypřítomné napětí do sebe nasávám s každým nádechem. Tížilo mě na hrudi a vracely se mi vzpomínky a obrazy ze Dne krveprolití, na který jsem se tak usilovně snažila zapomenout.

Zavrtěla jsem hlavou, abych to ze sebe setřásla, a vykročila do dlouhé chodby. Jediné, po čem jsem teď toužila, byly horká sprcha, epizoda mého oblíbeného seriálu a pár hodin spánku, než

budu muset na přednášku. Před dveřmi do svého pokoje jsem se však náhle zastavila. Z mého pokoje se ozývaly vystrašené hlasy, které zcela jednoznačně vycházely z reproduktorů notebooku.

To jako myslí vážně?

Vytukala jsem na klávesnici kód, který odemkl zámek, a otevřela dveře. V mém pokoji, jak jsem předpokládala, byl Holden. Ležel na boku na mé posteli, hlavu opřenou o jednu ruku a druhou hladil Lokiho a Thora. Dvouhlavý dvoubarevný kocour tiše vrněl. Před oběma stál otevřený notebook a zjevně na něm běžel nějaký horor, protože jsem slyšela jen výkřiky. Holden měl na sobě černé tepláky a mikinu s Ice Nine Kills, kterou jsem mu předloni dala k Vánocům. Jeho invalidní vozík stál vedle postele.

„Chovej se tady jako doma,“ řekla jsem sarkastickým tónem a zavřela za sebou dveře.

Holden stiskl tlačítko pauza a film utichl. Překvapeně se na mě podíval a prohlížel si mě. Když se zřejmě ujistil, že jsem v pořádku, napřímil se a vyjel na mě: „Jsi fakt nemožná!“

„Aha? Díky.“

Svlékla jsem si bundu a začala rozvazovat boty, což upoutalo Lokiho a Thorovu pozornost. Kocour byl v mžiku u mě a zapojil se do hry s tkaničkami. Usmála jsem se a obě kočičí hlavy pohladila. Ale oni jako by si toho vůbec nevšímali, plně zabraní do žužlání tkaniček.

„Myslím to vážně,“ řekl Holden ostře a já se přestala usmívat. Přitom se posadil do vozíku s takovou lehkostí, jako by na něm jezdil odjakživa. Udivilo mě, jak rychle se Holdenoovi podařilo smířit se s novou životní etapou, zatímco já jsem s ní pořád ještě bojovala. Ale to jsme byli celí my. Holden byl jako řeka – neustále v pohybu, nechával se unášet měnícími se okolnostmi života. Na ničem nelpěl a přijímal věci takové, jaké byly. Já jsem naopak byla jako skála. Pevně zapuštěná do země, obtížně se vyrovnávající s jakoukoli změnou. Byla jsem urážlivá

a tvrdohlavá, prostě úplně jiná než Holden, ale právě proto jsme se tak skvěle doplňovali.

„Máš zakázáno chodit na lov.“

„To jako protože nemám žádného bojového partáka?“

„To taky, ale hlavně proto, že máme rozkaz zůstat na základně jako obrana, kdyby nás napadli Baldurovi lidi,“ prohlásil Holden. „Přece víš, co se včera večer stalo v Praze. Zničili celou základnu.“

Sehnula jsem se, abych vzala Thora a Lokiho do náruče. Zatímco mi Loki očíhlával obličej a užíval si mojí pozornosti, Thor se snažil z mého objetí uniknout. Vlepila jsem Lokimu pusku na hlavičku a pak je položila na jejich škrabadlo. Na stěnách pokoje jsem jim vytvořila z prken, větví a kmenů stromů lezeckou dráhu jako malou náhradu za to, že tu museli trávit většinu času. I když se nezdálo, že by jim to obzvlášť vadilo, vždyť, pokud vím, pocházeli z podsvětí. Ve srovnání s peklem působil můj pokoj, jakkoli malý, spíš jako ráj.

Otočila jsem se zpátky k Holdenovi, který se na mě stále díval s pohrdavým výrazem. „Nikomu nepomůže, když zaleze-me do ulit kvůli nějakému nejistému předpokladu, že další na řadě jsme my. A já už pro základny v Petrohradě, Varšavě nebo Praze nemůžu nic udělat, ale můžu přispět svým dílem tady v Edinburghu.“

Připouštím, že můj motiv, proč jsem se vydala na lov – tedy najít Julese –, nebyl tak docela nezištný, ale nevinným lidem tam venku jsem tím pomohla. Koneckonců, v ulicích teď bylo o čtyři krvelačné upíry méně. A to všechno díky mně.

„Ale jestli padneš do rukou čarodějů, nebudeš nám už nijak platná,“ oponoval Holden poněkud měkčím hlasem, takže jsem pochopila, že si opravdu dělá starosti. „Být opatrný, zklidnit se a do ničeho se slepě nezaplést je pro nás teď to nejlepší řešení.“

„Ale já jsem byla opatrná,“ stála jsem si za svým. „A jak vidíš, jsem naživu.“

„Zatím.“

„Holdene...“ napomenula jsem ho.

„Co je? Já se o tebe prostě bojím. Kdybys slyšela, co jsem slyšel dneska v noci já, Harper... Oni srovnali pražskou základnu se zemí. A nikdo neví, jestli je tam vůbec ještě někdo naživu.“

Posadila jsem se na postel, abych se mu mohla dívat přímo do očí. Byli jsme si vzájemně neskutečně podobní. Čelisti jsme měli hranaté, nosy úzké a horní rty o něco plnější než dolní. Jediný rozdíl byl v tom, že Holden měl o něco světlejší oči, zatímco já tmavě hnědé, a vlasy měl černé jako noc, zatímco ty moje byly při bližším pohledu spíše tmavě hnědé.

Naléhavě jsem se na něj podívala. „Mrzí mě to. Nechtěla jsem, aby sis o mě dělal starosti, ale byla jsem fakt opatrná. A postarala jsem se o to, aby mě nikdo nesledoval.“

Holden zabručel.

Usmála jsem se a trochu mu rozcuchala vlasy, které mu za posledních pár měsíců obdivuhodně narostly a teď už je měl dlouhé až k uším – což by v minulosti nikdy netoleroval.

Holden pobaveně odstrčil moji ruku a v koutcích úst se mu mihl úsměv – to mi stačilo, abych pochopila, že je mezi námi zase všechno v pořádku.

Vstala jsem a přešla ke skříni na druhém konci pokoje, kde jsem schovávala různé drobnosti k snědku. V žaludku mi pořád ještě kručelo. Při zvuku otevírající se zásuvky Loki a Thor okamžitě zpozorněli, protože jsem tam měla schované i jejich pamlsky. Vytáhla jsem jedno balení pro kocoura a hodila ho Holdenovi, aby se o oba žrouty postaral, zatímco já jsem se s chutí zakousla do müsli tyčinky.

„A přišly už z Prahy nějaké další zprávy?“

Holden se upřeně zadíval na kocoura. „Mluvil jsem s jednou lovkyní z Londýna. Našli tělo Konstantina Kralla, velitele základny. Po ostatních lovcích zatím ani stopy.“

„Do háje,“ zaklela jsem. „Znal jsi ho?“

Holden zavrtěl hlavou a dával Thorovi pamlsek, který se mu Loki snažil vyrvat zpod čumáku. „Ne, ale to ještě není všechno. Na místě činu byl i Shaw ...“

„Ten čarodějnický mistr?!“ přerušila jsem Holdena.

Přikývl.

Takže byla pravda, že pro londýnskou základnu skutečně pracovala jedna z těch kreatur. Slyšela jsem o tom, ale nikdy bych nevěřila, že jsou tamní lovci opravdu tak naivní. Se Shawem jsem se setkala jen letmo, a sice když tady byl na skok v Edinburghu, a ano, vypadal mile, šarmantně a patrně byl i ochotný pomáhat – ale pořád to byl čarodějnický mistr, jeden z Baldurových mužů, a tím pádem nebezpečný. A myslet si, že je neškodný, bylo víc než naivní.

„Jo, vydal se tam spolu s Roxy portálem,“ vysvětlil Holden a ignoroval přitom můj uštěpačný tón. „Ty dva tam chytil Tarquin...“

„Tss, tak to zní čím dál tím líp,“ odfrkla jsem si.

„Zřejmě navrhl Shawovi dohodu. Prý mu Baldur umožní bezpečný návrat, pokud mu přivede Marjorii a vydá dva Soul Huntery, kteří jsou za její zjetí zodpovědní.“

Vytřeštila jsem oči a ve stejnou chvíli mi zaskočila müsli tyčinka. „Marjorii?“ zaskřehotala jsem a rukou se ovívala, jako bych tím snad mohla zmírnit škrábání v krku.

„Jo, Marjorie a Baldur spolu zjevně...“

„Co? Jakože... spolu chodí?!“

„Nevím, jestli i příšery spolu chodí, ale... ano,“ potvrdil Holden tuto absurditu. „A on ji chce zpátky, za každou cenu. Hledá Ellu a Wayna. Proto útočí na základny. Pročesává je a hledá v nich dva Soul Huntery a snaží se dostat Marjorii zpátky.“

„To je úplně přitažené za vlasy,“ podotkla jsem, protože nikdy dřív neexistoval jakýkoliv důkaz o spojení mezi duchy a čaroději. A zrovna já bych to přece měla vědět, protože jsem pročetla snad všechny spisy a knihy, které o Baldurovi a jeho

lidech existovaly. A teď jsou z Marjorie a Baldura spojenci? To mi nedávalo vůbec žádný smysl. „A jsi si jistý, že Shaw mluví pravdu?“

„Je na naší straně, tak proč by lhal?“

„Protože je *čarodějnický mistr*. Tyhle příšery už připravily o život spoustu lidí – včetně našich rodičů. Nebo jsi už zapomněl?“

„Samozřejmě že ne!“ namítl Holden a zavřel balíček s palmisky. „Ale nemůžeš přece házet všechny čaroděje do jednoho pytle.“

„Ale můžu, a taky to dělám.“

„Někdy jsi fakt omezená.“

„A ty zase naivní.“

„Ne, jenom otevřený,“ opravil mě. „A tobě by taky neuškodilo být trochu otevřenější – ke světu, a hlavně k ostatním lidem. Možná bys pak nebyla tak osamělá.“

Páni, tak tím mě dostal.

Chvíli jsem se nezmohla na nic jiného než zírat na bratra s otevřenou pusou. Ale sakra, vždyť Holden měl pravdu. *Byla* jsem osamělá, i když jsem si to nerada přiznávala. Měla jsem Lokiho, Thora a bratra... a tetu a strýce. Ale nikoho jiného. Nikoho, s kým bych mohla jít nakupovat nebo spontánně do kina nebo koho by zajímalo, jaký jsem měla den. Někdy mi takové rozhovory i možnost něco jen tak podniknout chyběly, ale už dávno jsem se rozhodla, že mi bolest ze ztráty, která stejně vždycky dřív nebo později přijde, za to nestojí. A připomněl mi to znovu Den krveprolití. Bylo mi takhle lépe, i když to znamenalo dát ve svém životě prostor samotě.

4. KAPITOLA

Jules

Čtyři dny před útokem na londýnskou základnu

Když jsem před dobrými třemi měsíci opouštěl Edinburgh, přísahal jsem sám sobě, že se sem už nikdy nevrátím. A přesto jsem se vrátil a skrýval se teď v jedné uličce, ani ne sto metrů od místa, kde jsem si tenkrát uvědomil, jaké monstrum se ze mě stalo. Poslouchal jsem Isaacovy rozkazy. Ublížil přátelům a kolegům. A toužil po jejich krvi víc, než si dokázali představit. Byla to touha stejně hluboká jako instinkt dýchání. I kdybych to sebevíc nechtěl a snažil se tyto chutě potlačit, nakonec se stejně přihlásily ke slovu, podobně jako potřeba dýchat. Byl to skoro zázrak, že jsem tehdy v poslední vteřině přišel k rozumu – za což docela jistě mohu poděkovat Cain. To jediné mě ospravedlňovalo k tomu, že jsem si dnes dovolil být tady – v Edinburghu, na kraji silnice naproti hřbitovu, v jehož podzemí se nacházela základna.

Bylo časně ráno a nový den se právě chystal probudit svět jemnými slunečními paprsky. Obloha zářící oranžovými a červenými odstíny působila poeticky a já jsem si vzpomněl na všechny dny, kdy jsme se s Cain vraceli po noční směně na základnu. Ona potom obvykle hned padla do postele, já si do batohu sbalil věci ke studiu a vyrazil do školy nebo si narychlo prošel poznámky z poslední přednášky. Vždycky jsem byl strašně unavený a jediné káva mi umožňovala fungovat.

Dnes jsem únavu necítil. Nebýval jsem teď unavený nikdy, což by vlastně mělo být příjemné zjištění... A přesto mi stav únavy a vyčerpání chyběl. Chybělo mi být člověkem.

Zahnal jsem chmurné myšlenky a vzpomínky na svůj dřívější život, který se mi beztak už nikdy nevrátí, a místo toho jsem se soustředil na základnu přede mnou, která působila nezvykle klidným a tichým dojmem. V tuto dobu se normálně vracely lovecké týmy z noční hlídky. Jenomže dneska nebyl v dohledu nikdo z lovců a mě se pomalu, ale jistě zmocnil tentýž nepříjemný pocit, jako když jsem byl tenkrát na lovu s Floydem těsně předtím, než jsme se střetli s Isaacem a jeho upíry.

Z kapsy jsem vytáhl nový mobil, který jsem si před třemi týdny koupil v Petrohradě. Měl jsem v něm uložené jediné číslo: Ellino.

JULES: *Jsem tady. Můžeme se sejít?*

Už před několika dny jsem jí sdělil, že se vrátím do Edinburghu – protože jsem nutně potřeboval její pomoc s duchem Isaaca. Kromě toho jsem si díky ní a Waynovi uvědomil, jak moc mi chybí základna a lidi, kteří tady žijí. Dost mě ubíjelo, že jsem nevěděl, jak se mají Cain a mí rodiče a co je za poslední týdny u nich nového. Stýskalo se mi po nich, i když jsem se neustále pokoušel přesvědčit sám sebe o opaku, protože po tom všem, co jsem jim provedl, jsem neměl právo je jakkoliv postrádat.

Znovu jsem zkontroloval displej mobilu. Ella neodpověděla, ani na ostatních pět zpráv, které jsem jí za poslední týden poslal. Možná mě nechtěla vidět? Třeba si při našem setkání v Petrohradě a při souboji, který se tam odehrál, uvědomila, co se ze mě stalo. Zrůda.

Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl. Starý zvyk. Chladný ranní vzduch mě pátil v plicích a prohnal se mým tělem, aby

o chvíli později pořád stejně chladný vyšel z mých úst jako povzdech.

„Co vlastně chceš?“ zeptal jsem se a ani jsem se nesnažil potlačit znechucený tón ve svém hlase.

Někomu nezasvěcenému by se na první pohled mohlo zdát, že mluvím sám se sebou, ale ta slova patřila příšeře, která se už patnáct minut skrývala ve stínu za mnou a sledovala mě jako dravec svou kořist.

Neměla ani tušení.

Ozvalo se zapraskání větve ve chvíli, kdy upírka vystoupila ze svého úkrytu. Pomalu jsem se otočil. Měla krátké světle hnědé vlasy, na sobě tmavé plátěné kalhoty a světlou košili; přes ni hnědou koženou bundu, která buď hrála roli módního prvku, nebo jí měla v těchto chladných dnech pomoci lépe splynout s davem, protože jinak na ni chlad jistě působil stejně tak málo jako na mě.

„Zabil jsi Isaaca,“ řekla. Konstatovala.

„To ne. Jen jsem mu propůjčil jinou podobu.“

Což byla ztracená chyba. V tuto chvíli byl Isaac duchem třetí fáze. Mohl se usídlit v těle jiné osoby a zneužít pro své účely její schopnosti. Ale bylo jen otázkou času, než bude schopen vstoupit do fáze čtyři a znovu zhmotní své vlastní tělo. A to už nebude dlouho trvat. Pak získá schopnosti dvou příšer: kromě síly a rychlosti upíra i telekinetické schopnosti ducha čtvrté fáze. A tím by se stal nebezpečnějším než kdy dřív. Bylo lepší ho tehdy zajmout, ale já jsem v Den krveprolití nebyl dost přičetný na to, abych ho ušetřil. Kromě toho, jak jsem mohl já – nebo kdokoli jiný – tušit, že se promění v ducha? Nikdy předtím se to žádnému jinému upírovi nestalo.

„Stejně ses postavil našemu králi,“ zasyčela upírka.

„No a?“ pokrčil jsem rameny.

„A proto musíš zemřít,“ řekla a klouby i nehty na rukou se jí ve zlomku vteřiny změnily v pařáty. Oči jí rudě zasyvily a pod

její bledou kůží se objevily tmavé žíly. Nebylo to z hladu, ale z touhy po pomstě, kterou jsem znal až příliš dobře. V příštím okamžiku zaječela a vrhla se na mě.

Když mi svými pařáty sevřela hrdlo a pod tlakem jejích ostrých drápů mi praskla kůže, ani jsem se nehnu. Tělem mi projela bolest, ale věděl jsem, že ten pocit je jenom planý poplach. Reakce mého mozku, která chtěla varovat moje kdysi lidské, zranitelné tělo, jsemuž teď však žádné nebezpečí nehrozilo. Právě naopak. Oddal jsem se té řezavé bolesti, která mi připomněla staré dobré časy, kdy jsem ještě nebyl zrůdou. Byly to teprve čtyři měsíce, a mně to připadalo jako věčnost. Pocit být člověkem se stal pouhou vzdálenou vzpomínkou, mlhavým snem. Jenže já už jsem neuměl ani snít, protože spánek je pro obyčejné lidi, nic pro krvelačné příšery.

Upírka svůj stisk zesílila. Její drápy se mi zařezávaly hlouběji do masa. Když jsem se pořád ještě nebránil, zmateně se na mě podívala. „Proč sakra nebojuješ?“

„Protože tohle není žádný boj.“ *Spíš jenom nepříjemnost.*

Popadl jsem upírku za zápěstí a strhl její pařáty ze svého hrdla. Ruce se jí třáslly, jak se snažila vzdorovat mému sevření, ale neměla šanci. Kdyby to byla nějaká starší, mocnější upírka, možná by mě dokázala na pár minut zaměstnat, ale její krátké tesáky mi prozradily, že je mezi upíry nováčkem. Pak jsem pustil její pravou paži, a než mě stačila znovu napadnout, vrazil jsem jí svou ruku do hrudi. Přes zlomená žebra jsem se dobral až k srdci a rozmáčkl ho na mazlavou nepoužitelnou hmotu.

Život v ní vyhasl. Vytáhl jsem ruku a mrtvé tělo se sesunulo na zem. Znechucený a plný odporu sám k sobě jsem si prohlížel svou zakrvácenou ruku. Síla pro mě nebyla ničím novým, koneckonců jsem kdysi býval Grim Hunterem. Ale moje tehdejší síla a to, co jsem ovládal dneska, se s minulostí nedalo srovnat. A někdy... někdy mě má vlastní síla dokonce děsila. Nikdo by neměl být tak silný, tak mocný.

Na krku, kde se mi hojila rána, jsem cítil mezitím důvěrně známé mravenčení. Hojení však v tuto chvíli nebylo tak rychlé a plynulé jako obvykle – na to jsem měl až příliš velkou žízeň.

Přikrčil jsem se a otřel si ruku o upírčin svršek, pak jsem začal prohledávat její tělo. Našel jsem mobilní telefon a klíč od bytu. A zřejmě i místo, kde dneska v noci budu moct přespat – jestli se mi podaří zjistit adresu, kde upírka bydlela. Použil jsem její bezvládnou ruku k odemknutí telefonu a naskenoval i vlastní otisk prstu, abych si pak v klidu mohl projít jeho obsah.

Rozhodl jsem se, že se o mrtvolu postarám později, strčil jsem si telefon do kapsy, otočil se zpátky k základně – a strnul. Někdo právě odcházel ze Starého caltonského hřbitova. Štíhlá postava celá v černém. Měla na sobě tmavé legíny, boty a kabát. Na zádech batoh. Tmavě hnědé, téměř černé vlasy měla svázané do uzlu a lehce pokyvovala hlavou v rytmu hudby, kterou poslouchala ze sluchátek.

Byla to Harper.

Nevěděla o mně, ale o to víc jsem si já uvědomoval její přítomnost. Vždycky pro mě byla něco jako magnet. I v místnosti se stovkou lidí spočinul můj pohled vždycky právě na ní – a na tom se až do dneška nic nezměnilo.

Jednou z mých posledních lidských vzpomínek byl rozhovor o ní. Tehdy jsem zase jednou mluvil v tělocvičně s Ellou, Owenem a Cain o svých neopětovaných citech k Harper. Ačkoli jsem krátce předtím, na Halloween, přísahal, že ji konečně nechám být. Ale to se snáz řekne, než udělá. City nelze jenom tak vypnout, jak jsem bohužel zažil na vlastní kůži. Ale zatímco tehdy pro nás dva možná existovala aspoň mizivá šance, teď se nadobro vytratil i ten nejmenší záblesk naděje.

Sledoval jsem Harper, jak odchází, pravděpodobně do školy, a znovu jsem vytáhl telefon. Ella pořád ještě neodpověděla – ba co víc, i tato zpráva byla označena jako nedoručená. Když jsem jí psal poprvé, domníval jsem se, že vypnula oznámení o doručení,

ale teď, když neodpovídala ani o několik týdnů později, jsem si přece jenom dělal starosti. Jasně, část mého já by ráda věřila tomu, že mě Ella ignoruje, právě proto, že jsem zrůda. Ale ta druhá se ptala, jestli se jí a Waynovi náhodou něco nestalo, vždyť se oba postavili královně duchů.

Existoval jen jeden způsob, jak to zjistit...

Otevřel jsem nové okno se zprávou. Prsty jsem přejížděl po klávesnici. Chvilí jsem ovšem zaváhal, protože jsem se zařekl, že jí nebudu psát.

Jó, jasně, stejně jako jsi sám sobě přísahal, že se už nikdy nevrátíš do Edinburghu? podotkl ironicky můj vnitřní hlas.

Bože, jak já jsem se nenáviděl.

Z paměti jsem vyfukal Cainino číslo a napsal zprávu: *Ahoj. Jsem před základnou. Jules.*

Zíral jsem na text, četl ho znovu, dvakrát, třikrát. Váhal jsem. Napadlo mě, že zprávu smažu. Nebo změním. Ale pak jsem ji poslal. Co se mohlo stát? V nejhorším případě se ze základny vyřítí horda lovců a lovkyně a každý z nich mi do srdce vrazí dýku. Pak by aspoň konečně skončila moje ubohá existence. I když... to by nebylo to nejhorší. Daleko krutější by bylo vědomí, že mě Cain a ostatní – moji přátelé, moje rodina, kolegové – už nechtějí vidět a že mě dávno odepsali.

Napjatě jsem přešlapoval z jedné nohy na druhou. Kolem uličky, v níž jsem se schovával, prošla nějaká žena. Nevšimla si ani mě, ani mrtvolu upíra, zato mi do nosu pronikla líbezná vůně její krve a připomněla mi, že už nebudu moct dlouho odkládat to, co je nevyhnutelné.

Díval jsem se za ní a zoufale se snažil potlačit svou potřebu, když tu se rozletěla litinová brána hřbitova a z ní vyběhla Cain.

Leknutím jsem zkoprněl. Zrzavé vlasy měla rozčuchané jako hnízdo, na sobě legíny a sportovní podprsenku a na nohou běžecské boty, jako by vyběhla z posilovny rovnou na ulici. Spěšně se rozhlédla kolem dokola, až mě konečně spatřila.

Naše pohledy se setkaly. Její tvář byla bledá, zelené oči skelné. Bylo pro mě neuvěřitelně příjemné ji zase vidět. Moji sestřenku. Mou nejlepší kamarádku. Moji parťačku... *bývalou* parťačku. Naplnilo mě radostné vzrušení.

Cain se ještě jednou rozhlédla vpravo a vlevo, pak přešla silnici a zamířila rovnou ke mně. Ale těsně předtím zpomalila. Znepokojeně si mě prohlížela, jako by se bála, že bych mohl být pouhou iluzí vytvořenou čaroději.

Vystoupil jsem ze stínu. Můj pohyb současně odhalil mrtvolu upírky s dírou hrudi, jejíž krev se rozlila po asfaltu.

Ušklíbl jsem se. „Promiň, nechtěl jsem udělat takový svinčík hned před vchodem do základny.“

Z Cainina hrdla unikl přidušený zvuk – něco jako smích a vzlyk zároveň – a pak se mi vrhla kolem krku a pevně mě objala.

S Cain jsme byli nejlepší přátelé už od dětství. Zažili jsme spolu toho dobrého i zlého víc, než jsem dokázal spočítat. A držet ji v náručí, ať už z radosti, nebo abych ji utěšil, byl nesmírně důvěrný pocit. Také jsem ji objal a dovolil si vychutnat ten okamžik, i když mi jako Blood Huntress naprosto odporně páchla – její pach mi připomínal směs studeného kouře a zkyslého mléka.

Koutkem oka jsem zaregistroval nějaký pohyb. Zvedl jsem hlavu a spatřil Wardena, rovněž ve sportovním. Tvářil se ustaraně, ale k mojí velké úlevě se nesnažil Cain ode mě odtrhnout.

Sestřenka uvolnila své objetí a ustoupila o krok dozadu. Zírala na mě s vytřeštěnýma očima. Po tváři se jí skutálela slza a já jsem si byl jistý, že bych se i já rozbřečel, kdyby toho moje studené tělo bylo vůbec ještě schopné.

„Já... nemůžu uvěřit, že jsi tady,“ vykoktala Cain a nevěřícně zavrtěla hlavou. „Hledali jsme tě, ale nikde jsme tě nemohli najít. Jako by ses propadl do země. Už jsem si začínala myslet, že tě upíři přece jen dostali.“

Udiveně jsem povytáhl obočí. Že by Cain s Wardenem nevěděli nic o tom, co se stalo v Petrohradě? Požádal jsem Ellu a Waynea, aby o mně nikomu neříkali, ale v podstatě jsem vycházel z toho, že to stejně udělají.

„Ella a Wayne vám nic neřekli?“

Cain se zamračila. „Ne, a co by nám jako měli říct?“

Rozhlédl jsem se kolem. Za branou starého hřbitova jsem zaregistroval pohyb, nejspíš další lovci. Pak jsem se obrátil zpátky k Wardenovi a Cain a křečovitě se usmál. Jako by se svaly v mé tváři odnaučily pohybovat. „Nepůjdeme si sednout někam na kafe? Pak vám všechno v klidu povím.“

5. KAPITOLA

Jules

Čtyři dny před útokem na londýnskou základnu

„Zdržoval jsem Marjorii tak dlouho, jak jen to šlo, abych ochránil Ellu, ale když se pak objevili ruští lovci, musel jsem zmizet. Nic o mně nevěděli a měli se soustředit na královnu, a ne se starat ještě o mě,“ uzavřel jsem své vyprávění o všem, co se v posledních týdnech a měsících událo.

Pověděl jsem Wardenovi a Cain také o úkolu, který jsem si sám určil a jehož cílem bylo vymýtit Isaacovy uměle vytvořené upíry. Možná jsem představoval ústřední bod jeho výzkumu, to nejzdařilejší, co z jeho experimentů vzešlo, přesto nebylo radno brát ani ostatní upíry ze zkusavky na lehkou váhu. Často byli silnější než běžní upíři a někteří se zasekli ve fázi absolutní žízně po krvi, kterou pocítili krátce po své proměně, což je činilo obzvlášť nebezpečnými – jak pro lidi, tak pro lovce, protože Blood Hunter nedokáže umělého upíra podle pachu rozpoznat. Teď jsem ovšem svou misi přerušil a vydal se sem. V první řadě jsem se musel zbavit Isaaca, který mě nemilosrdně pronásledoval a stále na mě útočil. Většinou k tomu zneužil nějaké tělo nic netušícího člověka, kterého se zmocnil, a přitom ho vůbec nezajímalo, jestli mu ublíží, nebo ne.

O čem jsem však Wardenovi a Cain neřekl, byly oběti mojí lačnosti po krvi. Kdykoli se mi v posledních týdnech a měsících naskytla příležitost, vloupával jsem se do nemocnic a krevních

bank a obsloužil se krevními konzervami. Jenomže dvakrát mě přepadla neskonalá žízeň po krvi a já jí podlehl. Nenáviděl jsem se za to a zároveň se styděl.

Cain se natáhla přes stůl a položila svou ruku na mou. Ucítil jsem pevný stisk jejích teplých prstů. Můj chlad ji ani trochu nevylekal. Seděli jsme v pobočce kavárenského řetězce, pro který Ella dřív pracovala. Ve vzduchu se vznášela vůně hořké kávy a sladkého pečiva. Místnost byla zařízená v teplých odstínech hnědé a červené. S Cain a Wardenem jsme byli jediní, kdo seděl u stolu, přesto tady bylo plno. Před pultem se táhla dlouhá fronta lidí, kteří přišli nastartovat svůj den rychlou dávkou kofeinu.

„Kam jsi šel potom?“ zeptal se Warden a usrkl si kávy. Předtím s Cain na chvíli odešli na základnu a převlékli se. Teď měli na sobě černé lovecké oblečení.

Sedět tady spolu s Wardenem mi připadalo neskutečné. Když jsem mluvil s Cain naposledy, říkala, jak ho nesnáší... a on ji teď pod stolem nenápadně hladil po stehně. Tolik jsem toho promeškal.

„Schoval jsem se a čekal, až se situace v Petrohradě uklidní. Potom jsem se vydal na lov umělých upírů. Isaac ve svém novém těle mě však o něco později našel... a pak ještě třikrát,“ řekl jsem s povzdechem. Byl čím dál mocnější a stále častěji mi překážel v práci. Podle mého průzkumu existoval ještě nejméně tucet jeho laboratoří, mimo jiné ve Varšavě, Novosibirsku a Ankaře, ale pro tuto chvíli jsem usoudil, že bude efektivnější Isaaca zlikvidovat a teprve potom pokračovat ve své misi.

„Přál bych si být Soul Hunterem,“ řekl Warden. Oči mu bojovně zajiskřily. Jeho touha po pomstě vůči Isaacovi zjevně nepolevila ani po jeho údajné smrti. „Vážně, nejradši bych toho bastarda poslal do pekla sám. Nebo mu aspoň pořádně ublížil.“

„Jestli budeme ještě chvíli otálet a on se mezitím stane duchem čtvrté fáze, pak k tomu možná dostaneš příležitost,“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Noční přísaha.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.